

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/36/2021
Identifikačné číslo spisu: 3712205875
Dátum vydania rozhodnutia: 19.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3712205875.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu GRENKELEASING s.r.o., so sídlom Karadžičova 10, 821 08 Bratislava, IČO 43 878 989, právne zastúpeného M&M Legal s.r.o., so sídlom Drieňová 27, 821 01 Bratislava, IČO: 47 683 325, proti žalovanému MUDr. D. G., nar. XX. I. XXXX, bytom S., XXX XX C., právne zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO 36 853 186, o zaplatenie 25 579,08 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/3/2019-560 zo dňa 22. októbra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/3/2019-560 z 22. októbra 2019, okrem výroku týkajúceho sa náhrady svedočného svedka N. R., z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9Cb/234/2012-456 z 21. novembra 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 25 579,08 €, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. novembra 2011 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. decembra 2011 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. januára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. februára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. marca 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. apríla 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 28 545,04 € od 6. mája 2012 do 22. mája 2014 a úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 25 579,08 € od 6. mája 2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

2 Súčasne žalovanému uložil povinnosť nahradiť štátu svedočné, ktoré štát vyplatil svedkovi Ing. V. Q.,

a ďalej nahradiť svedočné N. R. a Ing. C. D. 100% znalečného nekrytého preddavkom.

3 Pokiaľ ide o výšku žalovanej sumy, poukázal súd prvej inštancie na to, že žalobca v priebehu konania zobral žalobu späť čo do zaplattenia sumy 39 196,84 € a preto súd konanie v tejto časti zastavil a predmetom konania ostala:

- suma 25 579,08 €
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. novembra 2011 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. decembra 2011 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. januára 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. februára 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. marca 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. apríla 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 14 927,28 € od 6. mája 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 25 579,08 € od 6. mája 2012 do zaplattenia.

4 Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca dňa 11. marca 2011 uzatvoril so žalovaným zmluvu nazvanú „Leasingová zmluva pre podnikateľov“. Zdôraznil, že z názvu zmluvy nie je zrejmé, že by išlo o zmluvu o operatívnom leasingu (ďalej aj „OL“). Konštatoval, že z hľadiska práv a povinností vyplývajúcich zo súdnej zmluvy je absolútne irelevantné, či sa má zmluva z 11. marca 2011 pomenovať „Zmluva o operatívnom leasingu“ alebo či sa má nazvať „Zmluva o finančnom leasingu“. Pripustil, že je síce pravda, že pri niektorých právnych úkonoch je už len z ich názvu stranám intuitívne zrejmé, aké budú ich základné práva a povinnosti. Príkladom takéhoto právneho úkonu, pri ktorom je už z púheho názvu zmluvy zrejmý rozsah aspoň základných práv a povinností strán sú napr.: kúpna zmluva, darovacia zmluva, pracovná zmluva a iné. Uviedol, že hlavný dôvod, prečo je v horeuvedených prípadoch takmer každému už len z pomenovania zmluvy zrejmý obsah práv a povinností je pritom ten, že existujú všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré právne záväzným spôsobom definujú práva a povinnosti strán kúpnej zmluvy, darovacej zmluvy a pracovnej zmluvy (pri týchto zmluvách je však dôležitý aj ten aspekt, že s horeuvedenými zmluvami sa každý človek stretáva prakticky už od detstva - rodičia predsa nezriedka posielajú deti do obchodu kúpiť rôzne veci, rodičia deti obdarúvajú, resp. deti si uvedomujú, že ich rodičia takmer každý deň niekam odchádzajú a vracajú sa domov - inak povedané, každý človek sa už v detstve oboznámi s právami a povinnosťami z týchto frekventovaných zmlúv - a to aj bez toho, že by si deti čítali Občiansky zákonník alebo Zákonník práce. Poukázal na to, že pri zmluve o finančnom leasingu (ďalej aj „FL“) a pri zmluve o operatívnom leasingu však neexistuje žiadny všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by jednoznačne definoval základné práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o finančnom leasingu a ktorý by jednoznačne definoval základné práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o operatívnom leasingu. Vyslovil názor, že pre absenciu takéhoto všeobecne záväzného právneho predpisu teda nie je možné povedať, že niečo je na úrovni všeobecnej záväznosti charakteristické pre finančný leasing a že niečo je charakteristické pre OL. Pokiaľ sú pojmy FL a OL aj definované v literatúre, konštatoval, že si treba uvedomiť podstatný rozdiel medzi literatúrou a zákonom - a to ten, že (iba) o zákone platí fikcia, že každý je znalý zákona. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že kým kúpna a darovacia zmluva boli súčasťou právnych systémov platných na území Slovenska stovky rokov, leasingové zmluvy sa na území Slovenska objavili až po roku 1989 a sotva teda možno vychádzať z predpokladu, že každý predsa musí vedieť, aké má práva a povinnosti, ak uzatvorí zmluvu o FL a aké má práva a povinnosti, ak uzatvorí zmluvu o OL.

5 Uzavrel, že vzhľadom na absenciu zákonnej úpravy zmluvy o FL a zmluvy o OL a tiež na nemožnosť vyžadovať, aby si žalobca a žalovaný nielen prečítali publikáciu „Leasing - moderní metoda financování“ a správli sa podľa nej, je teda pri určení práv a povinností strán možné vychádzať jedine z textu zmluvy a z textu všeobecných podmienok.

6 Pokiaľ pritom zmluva v spojení so všeobecnými podmienkami upravuje jednoznačnú úpravu určitého nároku, nemožno pri určení práv a povinností vychádzať z ustanovení právnych predpisov, ktoré upravujú obdobné právne vzťahy. Žalovaný konkrétne vyjadril názor, že na vec dopadajú § 664 a 673 Občianskeho zákonníka. Hoci skutočne leasing a nájom sa v určitom smere podobajú (pri oboch

inštitútoch je totožnosť v tom, že nevlastník užíva vec vlastníka, pričom za toto užívanie poskytuje vlastníkovi peňažnú odplatu), treba zdôrazniť, že leasing nie je nájom. Poukázal na zásadný rozdiel medzi nájmom a leasingom, ktorý spočíva v motíve prenajímateľa, keď pri nájme je týmto motívom získať nejaký výnos v situácii, že určitá osoba je v určitom okamihu vlastníkom určitej veci, pričom však z nejakého dôvodu nemá pre túto vec využitie. Pri leasingu má však leasingový prenajímateľ iný motív (ktorý je ale tiež legitímny) - a to kúpiť určitú vec nie pre seba, ale aby túto vec užívala druhá osoba, ktorá nemá dostatok prostriedkov na to, aby si vec kúpila sama. Inak povedané - hoci z pohľadu nájomcu sú aj leasing, aj nájom nástrojmi na užívanie cudzej veci, z pohľadu prenajímateľa je leasing nástroj na prefinancovanie toho, aby nevlastník mohol užívať cudziu vec, kým nájom je nástroj, aby vlastník získal výnos z veci, pre ktorú aktuálne nemá iné využitie.

7 V tejto súvislosti poukázal aj na tzv. zmluvnú voľnosť. Pokiaľ žalovaný mal záujem užívať plazón bez toho, aby musel jednorazovo zaplatiť zo svojich disponibilných prostriedkov celú cenu tohto zariadenia, mohol si ho (teoreticky) prenajať. Toto riešenie by však bolo možné iba vtedy, ak by nejaká osoba takéto zariadenie mala, nepotrebovala by ho a chcela by ho dať do nájmu. Pokiaľ však takáto osoba v rozhodnom čase neexistovala a žalovaný napriek tomu mal záujem o plazón na „splátky“, mal k dispozícii možnosť zobrať si úver alebo si plazón „zobrať“ na leasing. Žalovaný nemôže očakávať, že leasingová spoločnosť s ním uzatvorí presne takú zmluvu, akú by si predstavoval a že teda leasingová spoločnosť nebude trvať na tom, aby v zmluve boli ustanovenia, ktoré jej zabezpečia návratnosť jej prostriedkov. V súlade s princípom zmluvnej voľnosti bolo potom na žalovanom, aby zvážil, či sú pre neho podmienky žalobcu akceptovateľné a či sú riziká vyplývajúce pre neho z leasingovej zmluvy menšie ako benefity spojené s možnosťou používať plazón.

8 Zdôraznil, že zákon pripúšťa, aby strany uzatvorili aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy (§ 269 ods. 2 Obchodného zákonníka) a v súdnej veci ide práve o situáciu, keď strany využili možnosť upravenú v § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka.

9 Zo samotného konštatovania, že ide o nepomenovanú zmluvu, však nie je zrejmé, aké konkrétne práva a povinnosti má tá-ktorá strana. V tomto smere za kľúčovú označil druhú vetu § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorá vyžaduje, aby strany dostatočne určili predmet svojich záväzkov. Uvedol, že z obsahu zmluvy a VLP je pritom zrejmé, že strany takto postupovali a že svoje záväzky dostatočne určili. Pre rozhodnutie tohto sporu za relevantné označil tieto ustanovenia:

- že leasingový prenajímateľ predmet leasingu kúpi výlučne podľa požiadaviek leasingového nájomcu,
- že leasingový prenajímateľ predmet prenechá leasingovému nájomcovi k užívaniu na dohodnutú dobu,
- že leasingový nájomca počas doby trvania leasingovej zmluvy bude hradiť leasingové splátky,
- že leasingový nájomca má povinnosť počas trvania zmluvy plne splatiť leasingovému prenajímateľovi všetky náklady súvisiace so zaobstaraním predmetu leasingu a s realizáciou leasingovej zmluvy, ako aj kalkulovaný zisk,
- že po skončení leasingovej zmluvy je leasingový nájomca povinný vrátiť predmet leasingu leasingovému prenajímateľovi,
- že leasingový prenajímateľ postupuje leasingovému nájomcovi všetky práva, ktoré mu z kúpnej zmluvy vyplývajú, vrátane práv zo záruky za akosť, nárokov z väd predmetu leasingu,
- že leasingový prenajímateľ je oprávnený od leasingovej zmluvy odstúpiť, ak bude leasingový nájomca v omeškani s úhradou leasingovej splátky viac ako 30 dní.

10 Pokiaľ ide o otázku, či v súdnej veci ide o operatívny alebo o finančný leasing konštatoval, že z internetovej stránky žalobcu je zrejmé, že produkt žalobcu nazvaný CLASSIC leasing je operatívnym leasingom. Súd sa stotožnil aj s názorom žalovaného, že pri operatívnom leasingu nájomca nemá záujem nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu leasingu, že zmluva neupravuje prednostné právo nájomcu na odkúpenie veci a že pri operatívnom leasingu nájomné v plnom rozsahu nepokryje nadobúdaciu cenu leasingu.

11 Za potrebné ďalej považoval súd uviesť, že horeuvedené vlastnosti operatívneho leasingu spolu úzko súvisia a zjavne vyplývajú z ekonomickej podstaty veci. Súvis je v tom, že pokiaľ subjekt preferuje

minimalizovanie nákladov (t. j. chce zaplatiť čo najmenej za to, aby mohol užívať predmet leasingu), zvolí si operatívny leasing. Pri takejto voľbe prenajímateľ totiž bude vedieť, že po skončení leasingu získa predajom veci nie iba symbolický výťažok a splátky operatívneho leasingu môže vypočítať tak, aby tieto pokryli iba rozdiel nadobúdacej ceny a predpokladaného výťažku z predaja veci po skončení leasingu a jeho maržu (t. j. splátky by teoreticky mali byť nižšie, než pri finančnom leasingu).

12 Ak však nájomca preferuje pocit, že nakoniec sa za symbolickú cenu stane vlastníkom veci (a teda nie je pre neho kľúčová minimalizácia nákladov za užívanie), zvolí si finančný leasing. Pri takejto voľbe prenajímateľ bude vedieť, že po skončení leasingu získa predajom veci iba symbolický výťažok a splátky finančného leasingu vypočíta tak, aby mu tieto pokryli celú nadobúdaciu cenu a jeho maržu.

13 Je teda zrejmé, že pojmy operatívny a finančný leasing sú pojmy ekonomické, ktoré slúžia na pomenovanie a odlíšenie rôznych finančných produktov.

14 Pretože ale ďalšie definičné znaky operatívneho leasingu uvedené žalovaným (t. j. že prenajímateľ pri ňom poskytuje nájomcovi aj doplnkové a servisné služby a že prenajímateľ zabezpečuje prevádzkyschopnosť predmetu) nevyplývajú aspoň z ekonomickej podstaty veci, súd sa s týmito názormi žalovaného nestotožnil. Kým totiž z ekonomického hľadiska je nevyhnutné pri leasingu tej istej veci určiť vyššie splátky, ak sa predpokladá, že nájomca sa stane vlastníkom (v opačnom prípade by leasingové spoločnosti nemali záujem ponúkať finančný leasing) a je nutné určiť nižšie splátky, ak sa predpokladá, že nájomca sa nestane vlastníkom (v opačnom prípade by totiž nájomcovia nemali o taký produkt záujem), poskytovanie doplnkových a servisných služieb pri operatívnom leasingu je skôr marketingovou záležitosťou, ktorá má presvedčiť prípadného záujemcu o výhodnosti operatívneho leasingu. Či teda bude prenajímateľ poskytovať tieto doplnkové služby, záleží čisto na dohode strán - a teda jeden nájomca v rámci operatívneho leasingu môže mať záujem o takúto doplnkovú službu a iný nájomca záujem o takúto službu mať nemusí - pričom to vôbec nič nezmení na tom, že u oboch pôjde o operatívny leasing (t. j. o užívanie veci zakúpenej prenajímateľom výlučne podľa predstáv a požiadaviek nájomcu, pri ktorom sa pri výpočte výšky splátok predpokladal následný predaj veci za zostatkovú a nie iba symbolickú cenu).

15 Kým ekonomické zákonitosti vedú k tomu, že ak chce mať nájomca nižšiu leasingovú splátku, musí sa niečoho vzdať - napr. možnosti kúpiť predmet za symbolickú cenu splátku, ani z objektívneho práva a ani zo žiadnych objektívnych zákonitostí fyzického sveta nevyplýva, že pri operatívnom leasingu je vo vzťahu k uplatňovaniu vád predmetu jedinou možnosťou, aby si tieto voči dodávateľovi uplatňoval prenajímateľ. Prevod práv z titulu zodpovednosti teda nemožno považovať za charakteristickú črtu iba finančného leasingu.

16 Či ide o finančný alebo operatívny leasing, za zodpovedajúce rozumnému usporiadaniu vzťahov označil práve také riešenie, aby nájomca bol oprávnený na to, aby komunikoval s dodávateľom priamo (teda nie, aby reklamácie veci musel notifikovať prenajímateľovi, ktorý by sa následne obrátil na dodávateľa).

17 Vzhľadom na horeuvedené konštatoval, že prevod práv kupujúceho voči dodávateľovi PL na nájomcu nemožno považovať za niečo rozporné a neštandardné pre operatívny leasing, vyslovil názor, že sa nemožno stotožniť s názorom žalovaného, že § 2.5 Všeobecných leasingových podmienok (ďalej aj „VLP“) je neplatný pre absenciu vôle žalovaného. Pretože text § 2.5 VLP (a aj zmluvy a ostatných ustanovení VLP) je určitý a zrozumiteľný a pretože v súdnej veci nebolo preukázané, že by žalovaný pri podpisovaní zmluvy nekonal slobodne (žalovaný sa slobodne rozhodol, že zmluvu podpíše bez toho, že by si ju prečítal), súd vychádzal z toho, že § 2.5 VLP nie je v rozpore s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a že teda celá leasingová zmluva v spojení s VLP je platná.

18 Pokiaľ žalovaný v súvislosti s § 2.5 VLP poukazoval aj na to, že aby toto ustanovenie malo právne účinky, malo byť inkorporované v základnom texte zmluvy, uviedol, že sa text, z ktorého je zrejmé, že priamo nájomca si má uplatňovať nároky z vád sa nachádza aj v základnom texte zmluvy - konkrétne v

bloku textu s názvom „Zodpovednosť za vady predmetu leasingu.“.

19 Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že vo vzťahu k operatívne leasingu sa vytvorila „zaužívaná obchodná prax“, súd prvej inštancie konštatoval, že je potrebné uprednostniť výslovné znenie zmluvy pred „zaužívanou obchodnou praxou“. Okrem toho, žalovaný vôbec nepreukázal, že pri operatívnom leasingu sa vžila určitá - žalovaným tvrdená obchodná prax.

20 V súvislosti s konštatáciou žalovaného, že on zmluvu a VLP nečítal z dôvodu, že pracovníci spoločnosti TFF group mu zmluvu doniesli v piatok okolo 14:00 hod. a povedali mu, že sa ponáhľajú do Bratislavy, súd uviedol, že je jasné, že žalovaný nemal správnu predstavu o dôsledkoch právneho úkonu. V danom prípade však túto skutočnosť (t. j. absencia správnej predstavy o tom, či je v zmluve upravená napr. možnosť vec hocikedy vrátiť, ak by táto nebola funkčná) nepovažoval za spôsobujúcu neplatnosť právneho úkonu podľa § 49a Občianskeho zákonníka. Konajúca osoba sa totiž môže účinne dovoliť podstatného omylu len vtedy, keď ide o tzv. ospravedliteľný omyl - čo je taký omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaca sa osoba postupovala s obvyklou mierou opatrnosti. Zachovanie obvyklej miery opatrnosti pritom pre účely súdnej veci podľa názoru súdu znamená, že konajúca osoba si má prečítať celú zmluvu a ak niektorej jej časti neporozumie, má si potrebné vysvetlenia zadovážiť. Žalovaný však s obvyklou mierou opatrnosti nepostupoval a preto treba vychádzať z toho, že svoj omyl zaviniť sám (viď tiež rozsudok NS ČR sp. zn. 26Cdo/1931/2013). V tejto súvislosti poukázal aj na právnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ - t.j. práva patria bdelym. Vzhľadom na horeuvedené súd uviedol, že vychádzal z toho, že hoci žalovaný zmluvu a VLP nečítal, v plnom rozsahu ho zaväzujú povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a z VLP. Pokiaľ aj pracovníci TFF group žalovanému zmluvu doniesli v piatok okolo 14:00 hod. a povedali mu, že sa ponáhľajú Bratislavy, toto nemožno považovať za tieseň. Tiesňou je totiž hospodársky, sociálny alebo psychologický stav konajúceho - nie však to, že zástupca protistrany sa ponáhľala na iné stretnutie. Navyiac - ak konajúcou osobou je podnikateľ, prípadná tieseň nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu, ale iba umožňuje od zmluvy odstúpiť (viď § 49 Občianskeho zákonníka), pričom v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný od zmluvy odstúpil.

21 Žalovaného teda zaväzujú aj ustanovenia VLP, ktoré upravujú, že leasingový nájomca má počas doby trvania leasingovej zmluvy hradiť leasingové splátky (tretia veta § 1.1 VLP) a poistné (druhá veta § 9.1 VLP). Výška leasingových splátok bola pritom v zmluve dohodnutá na 1 505,30 €/mesačne a výška poistného bola 270 €/mesačne (viď splátkový kalendár). Žalovaný bol teda povinný platiť 1 775,30 €/mesačne - a to od 6. apríla 2011. V konaní bolo nesporné, že žalovaný zaplatil iba prvých sedem splátok. Pokiaľ ide o splátky splatné od 6. novembra 2011 do 30. apríla 2012, v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný týchto 6 splátok (vrátane poistného) zaplatil a súd preto dospel k záveru, že žalovaný bol povinný zaplatiť 10 651,80 € (6 splátok po 1 775,030 €).

22 Pretože žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky splatnej 6. novembra 2011 viac ako 30 dní, žalobca mohol od leasingovej zmluvy podľa § 15.2 VLP odstúpiť (žalovaný pritom nebol v omeškaní dlhšom ako 30 dní iba vo vzťahu k ôsmej splátke, ale aj vo vzťahu k splátkam 9 až 12; žalovaný bol v omeškaní s platením splátok aj napriek tomu, že žalobca súhlasil s odložením splátok do 31. decembra 2011.

23 Žalobca toto svoje právo odstúpiť aj realizoval, čím mu podľa § 17.1 VLP vzniklo právo, aby mu žalovaný zaplatil sumu vo výške neuhradených leasingových splátok do konca dohodnutej doby leasingu. Keďže v zmluve sa strany dohodli na tom, že žalovaný má zaplatiť 60 splátok, a pretože do okamihu odstúpenia od zmluvy bolo splatných 13 splátok, súd dospel k záveru, že v zmysle § 17.1 VLP vznikla žalovanému právna povinnosť zaplatiť 47 splátok po 1 254,42 €, t. j. spolu 58 957,74 €. Zo sumy 58 957,74 € však žalobca žiadal iba 54 124,12 € a súd preto dospel k záveru, že celkom mal žalovaný zaplatiť 64 775,92 € (10 651,80 € + 54 124,12 €). Žalovaný ani netvrdil, ani nepreukázal, že pokiaľ ide o sumu 58 957,74 €, táto mala byť prípadne diskontovaná vo väčšom rozsahu než na 54 124,12 €.

24 Pretože je žalovaný v omeškaní so splnením peňažného záväzku, súd žalobcovi priznal aj úroky z

omeškania 0,1% denne; súd pritom vychádzal z toho, že takýto úrok si zmluvné strany dohodli v § 15.1 VLP. Pretože však v priebehu konania bolo v prospech žalobcu treťou osobou uskutočnené plnenie a pretože žalobca následne zobral žalobu čiastočne späť, súd žalovaného zaviazal na zaplatenie (iba) 25 579,08 € a úrokov z omeškania.

25 V súvislosti s argumentáciou žalovaného, že výpoveď LZ je neplatná, podľa článku 15.2 VLP má žalobca v prípade omeškania úhrady splátky oprávnenie odstúpiť od LZ, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca vo svojom písomnom prejave vôle zo dňa 30. apríla 2012 použil nie podstatné meno „odstúpenie“, ale podstatné meno „výpoveď“, keďže však oba tieto termíny majú spoločné to, že aj výpoveď aj odstúpenie vedú k ukončeniu kompletného zmluvného vzťahu, z právneho úkonu z 30. apríla 2012 je nepochybný ten úmysel žalobcu, že chce ukončiť zmluvný vzťah so žalovaným. Ak sú splnené zákonom, resp. dohodou vyžadované predpoklady (v danom prípade omeškanie úhrad splátok), označil súd jednostranné ukončenie zmluvy za súladné s právom - a preto takýto postup žalobcu nie je v rozpore so zákonom a jeho jednostranný právny úkon je preto platný. Konštatoval, že v súdnej veci totiž vada úkonu spočívajúca v použití nesprávneho termínu nespôsobuje neplatnosť, ale vyvoláva iba potrebu vykonať výklad tohto právneho úkonu. Pretože strany sú podnikatelia (žalovaný je podnikateľom v zmysle § 2 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka), právny úkon treba vykladať podľa pravidiel uvedených v § 266 Obchodného zákonníka. Základným pravidlom je pritom pravidlo, že právny úkon treba vykladať podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol protistrane známy. Hoci teda žalobca nepoužil termín „odstúpenie“, svoj úkon odôvodnil tým, že žalovaný neuhradil žiadny z jeho záväzkov. Práve z tohto odôvodnenia však žalovanému muselo byť zrejmé, že ide práve o odstúpenie - v zmysle zákona je totiž typickou situáciou umožňujúcou odstúpiť od zmluvy práve omeškanie dlžníka (a neuhradenie záväzkov je práve omeškaním). Vzhľadom na horeuvedené súd dospel k záveru, že písomný právny úkon žalobcu zo dňa 30. apríla 2012 je platným odstúpením od zmluvy.

26 Pokiaľ žalovaný uvádzal, že nárok na zaplatenie neuhradených leasingových splátok je v rozpore s § 265 Obchodného zákonníka, súd sa s týmto názorom nestotožnil. Treba si totiž uvedomiť, že leasingová zmluva (napriek ich určitej podobnosti) sa od nájomnej zmluvy výrazne odlišuje. Táto odlišnosť spočíva v tom, že leasingová spoločnosť nekupuje predmet leasingu preto, aby ho niekedy (t. j. potom, ako ho prestane používať leasingový nájomca) reálne užívala, ale kupuje ho preto, aby ho užíval iba leasingový nájomca. Leasingová spoločnosť pritom kupuje vec nie podľa svojich želaní, ale podľa individuálnych želaní klienta (ako je to nakoniec zdôraznené aj v § 1.1 VLP, podľa ktorého sa leasingový prenajímateľ zaväzuje že predmet leasingu kúpi podľa požiadaviek leasingového nájomcu). Teda ak má klient záujem o zariadenie plazón, leasingová spoločnosť ho kúpi, hoci samotná leasingová spoločnosť takéto zariadenie nepotrebuje. Ak však prípadne dôjde k predčasnému ukončeniu LZ a PL sa vráti do držby leasingovej spoločnosti, leasingová spoločnosť bude mať k dispozícii PL - v danom prípade zariadenie plazón, hoci leasingová spoločnosť takéto zariadenie nikdy nechcela nadobudnúť do svojho vlastníctva. Vzhľadom na túto príčinnú súvislosť medzi chcením žalovaného a zakúpením plazónu žalobcom (ak by sa totiž žalovaný neobrátil na žalobcu s tým, že chce terapeutické zariadenie plazón, žalobca by toto zariadenie nikdy nekúpil) by bolo v rozpore s poctivým obchodným stykom práve to, ak by LS nemala právo na to, aby jej nájomca zaplatil celú nadobúdaciu cenu plazónu.

27 V tomto kontexte označil súd prvej inštancie za kľúčový aj ten aspekt, že leasingová spoločnosť kupuje vec podľa individuálnych želaní klienta. Pokiaľ ale vec zodpovedá individuálnym požiadavkám určitej osoby, hrozí reálne riziko, že keď sa LP po prípadnom zániku zmluvy pokúsi (naviac použitú) vec speňažiť, že dopyt po takejto veci bude minimálny.

28 Pokiaľ žalovaný poukázal na rozhodnutie českého najvyššieho súdu sp. zn. 32Odo/1089/2004, súd prvej inštancie uviedol, že toto rozhodnutie bolo prekonané rozhodnutím NS ČR sp. zn. 31Cdo/4356/2008 (ktoré rozhodnutie je dokonca uverejnené v zbierke rozhodnutí českého najvyššieho súdu pod R 24/2011).

29 Pokiaľ žalovaný vyjadril názor, že je potrebné zohľadniť odpredajnú cenu plazónu súd sa s týmto názorom nestotožnil. Pokiaľ totiž súdna prax dospela k záveru, že leasingový nájomca má právo na

odpočet výťažku predaja predmetu leasingu, tento právny záver platí iba v situácii, že v splátkach je okrem „zisku“ prenajímateľa zahrnutá aj celá obstarávacia cena predmetu leasingu (viď napr. stanovisko NS ČR Cpjn 204/2007). Z § 17.4 VLP však jednoznačne vyplýva, že žalobca už pri uzatváraní zmluvy predpokladal, že on sám po skončení leasingu terapeutické zariadenie predá a že si ponechá výťažok z tohto predaja. Takéto znenie § 17.4 VLP však znamená, že v splátkach nebola zahrnutá celá obstarávacia cena predmetu leasingu a predpokladalo sa, že všetky náklady, ktoré prenajímateľ vynaložil na zakúpenie predmetu leasingu sa mu vrátia až potom, ako bude uhradených 60 splátok a zároveň predmet leasingu predá (rovnaký záver vyplýva aj z print screenu internetovej stránky žalobcu, kde tento uvádza, že CLASSIC leasing je produkt pre tých klientov, ktorý nechcú mať starosti so zobchodovaním použitej techniky). Žalovaný pritom tým, že zmluvu podpísal, výslovne vyjadril svoj súhlas s tým, že počas 5 rokov zaplatí 90 318,24 € (čo je suma bez poistného), pričom aj v prípade zaplatenia týchto 90 318,24 € vlastníkom predmetu leasingu ostane žalobca.

30 Pre úplnosť súd uviedol, že len z porovnania obstarávacej ceny plazónu s príslušenstvom 72 000 € a sumy 90 318,24 € nemožno automaticky vyvodit' záver, že 60 splátok v sebe zahŕňa celú obstarávaciu cenu plazónu. Treba si totiž uvedomiť, že žalobca zmluvu so žalovaným podpísal preto, aby dosiahol zisk čo v podmienkach trhovej ekonomiky označil za úplne legitímne. Ak by bol zisk žalobcu cca. 4,6% ročne, znamenalo by to, že suma 90 318,24 € zahŕňa aj celú obstarávaciu cenu, aj tento 4,6% zisk (v dôsledku 4,6%-ného úročenia sa totiž suma 72 000 € zvýši o 18 155 €). Ak však žalobca za „požičanie“ 72 000 € žiadal viac ako 4,6% ročne a ak žalovaný súhlasil s platením úroku viac než 4,6% ročne, potom by zjavne v splátkach nebola zahrnutá celá nadobúdacia cena a na súdenú vec teda názor vyslovený napr. v Cpjn 204/2007 nedopadá. Hoci v leasingovej zmluve nie sú uvedené žiadne percentá, ochota žalovaného zaplatiť práve vyšší než 4,6%-ný ročný úrok považoval za zrejmu práve z toho, že tento vyjadril súhlas zo zaplatením 90 318,24 € bez toho, aby sa stal vlastníkom plazónu. Poukázal na to, že ak by žalobca pri výpočte výšky splátok vychádzal z toho, že v súvislosti s týmto obchodným prípadom chce dosiahnuť hoci aj 10%- zisk, takýto zisk by s prihliadnutím na úrokové sadzby bánk v žiadnom prípade nebolo možné považovať za zisk v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na horeuvedené súd neodčítal od sumy 25 579,08 € sumu zistenú znaleckým dokazovaním ako všeobecnú hodnotu plazónu.

31 Z vykonaného dokazovania za zrejme označil aj to, že žalobca v listine označenej „Výpoveď leasingovej zmluvy“ vyzval žalovaného, aby mu predmet leasingu vrátil. Z obsahu spisu však vyplýva, že predmet leasingu sa nachádza u Ing. Fabiana a je teda zrejme, že žalovaný porušil svoju právnu povinnosť uvedenú v § 1.4 VLP. Keďže však z § 17.4 VLP vyplýva, že o výnos zo speňaženia sa neznižujú nároky žalobcu voči žalovanému, nevrátenie predmetu leasingu žalobcovi a s tým súvisiaca nespeňaženie plazónu tak nemá žiadny vplyv na rozhodnutie v tejto veci.

32 Hoci TFF Group kúpila plazón iba za 24 990 €, pričom žalobcovi ho predala za 62 400 € (plus ďalších 9 600 € za riadiacu jednotku a 3 počítače) uviedol, že ak aj dojednaná cena bola vyššia, než cena obvyklá, toto nespôsobuje neplatnosť zmluvy. V zmysle konštantnej judikatúry totiž nie je v rozpore s dobrými mravmi, ak sa dojedná cena vyššia, než je cena obvyklá (viď rozhodnutie NS ČR sp.zn. 29Cdo/2568/2000). Poukázal na to, že produkt aj dodávateľa vyhľadal žalovaný a teda bolo iba na ňom, aby prípadne vyhľadal takého dodávateľa, ktorý bude výrobok zakúpený za 24 990 € predávať konečnému zákazníkovi za cenu menšiu ako 62 400 €, resp. bolo na žalovanom, aby si vyhodnotil, či je ochotný zaplatiť za plazón s príslušenstvom 70 000 €.

33 Pokiaľ bol plazón vadný a opakovane na ňom boli vykonávané servisné zásahy, žalobca sa v § 1.1 zaviazal, že žalovanému plazón prenechá k užívaniu. Na druhej strane sa však strany dohodli na tom, že aj v prípade nefunkčnosti predmetu leasingu je žalovaný povinný platiť splátky. Takúto dohodu strán v § 2.8 však nepovažoval za odporujúcu zákonu alebo dobrým mravom alebo poctivému obchodnému styku - ale označil ju za dôsledok tej charakteristickej črty leasingu, že prenajímateľ nekúpil vec podľa svojho uváženia a od dodávateľa podľa svojho uváženia, ale že kúpil vec podľa uváženia nájomcu a od dodávateľa vybraného nájomcom. Ak by totiž prenajímateľ kupoval vec podľa svojho výberu a od ním vybraného dodávateľa, bolo by spravodlivé, aby niesol dôsledky za to, že si vybral prípadne nekvalitný

produkt a to od takej spoločnosti, ktorá nie je schopná zabezpečiť servis produktu. V danom prípade však výlučne žalovaný rozhodol o tom, že chce plazón a že chce plazón od spoločnosti TFF Group, a teda je spravodlivé, aby následky tohto svojho rozhodnutia znášal žalovaný a nie subjekt, ktorý iba zabezpečoval financovanie podnikateľského zámeru žalovaného. Inak povedané - k „zmareniu“ účelu zmluvy prispel žalovaný tým, že si vybral takého dodávateľa, akého si vybral.

34 Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný dňa 26. októbra 2011 vyzval žalobcu, aby mu oznámil, ako má ďalej postupovať v prípade, že plazón bude naďalej poruchový a že žalobca žalovaného následne upozornil na to, že aj v prípade predčasného ukončenia zmluvy zo strany nájomcu je nájomca povinný uhradiť neuhradené splátky do konca dohodnutej doby leasingu a že nároky z väd si musí uplatniť priamo u dodávateľa z dôvodu, že tohto si vybral sám. Je teda zrejmé, že prejavy vôle strán vo vzťahu k prípadnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy z dôvodu poruchovosti predmetu leasingu neboli zhodné a je teda zrejmé, že žalobca neudelil súhlas na to, aby žalovaný v mene žalobcu odstúpil od kúpnej zmluvy. Zdôraznil, že leasing je zjavne taký finančný produkt, ktorý bol vyvinutý za účelom minimalizácie rizík leasingového prenajímateľa, pričom by bolo vyložene nespravodlivé, aby prenajímateľ „pykal“ za to, že nájomca si zvolil prípadne nekvalitný produkt.

35 Pokiaľ žalovaný vyjadril názor, že na vec dopadajú § 664 a 673 Občianskeho zákonníka, súd sa s týmto názorom nestotožnil. Súd uviedol, že skutočne existuje určitá podobnosť leasingu a nájmu. Táto podobnosť spočíva v tom, že v rámci aj leasingu, aj v rámci nájmu dochádza k tomu, že nevlasník užíva vec vlastníka, pričom za toto užívanie poskytuje vlastníkovi peňažnú odplatu. Zásadný rozdiel medzi nájmom a leasingom však spočíva v motíve prenajímateľa. Pri nájme je týmto motívom získať nejaký výnos v situácii, že určitá osoba je v určitom okamihu vlastníkom určitej veci, pričom však z nejakého dôvodu nemá pre túto vec využitie. Pri leasingu je však situácia taká, že určitá osoba nie je vlastníkom určitej veci, ale túto kúpi práve preto, že iná osoba by rada túto vec užívala, ale nemá dostatok prostriedkov na to, aby si ju kúpila sama. Inak povedané - z pohľadu prenajímateľa je leasing nástroj na prefinancovanie toho, aby nevlasník mohol užívať cudziu vec, kým nájom je z pohľadu prenajímateľa nástroj, aby vlasník získal výnos z veci, pre ktorú aktuálne nemá iné využitie.

36 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ako strane s plným úspechom, priznal náhradu trov konania, a to v rozsahu 100% trov potrebných na účelné uplatňovanie práva, s tým, že o výške priznanej náhrady trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

37 V priebehu konania bolo svedkovi Ing. V. Q. priznané svedočné 3,60 €. Toto znalečné bolo znalcovi vyplatené zo štátnych prostriedkov a súd preto zaviazal neúspešného žalovaného, aby štátu tieto prostriedky refundoval.

38 V priebehu konania bol vypočutý aj svedok N. R., ktorý si svedočné uplatnil a súd preto rozhodol aj to tom, toto svedočné má svedkovi nahradiť v konaní neúspešný žalovaný.

39 V priebehu konania bolo znalcovi Ing. C. D. priznané znalečné 732,09 €. Pretože znalcovi bola zatiaľ vyplatená iba časť tohto znalečného (500 €), súd rozhodol aj o tom, že toto znalečné má znalcovi nahradiť v konaní neúspešný žalovaný.

40 Na základe odvolania podaného žalovaným Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 25 579,08 eur, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. novembra 2011 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. decembra 2011 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. januára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. februára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. marca 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. apríla 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne

zo sumy 28 545,04 eur od 6. mája 2012 do 22. mája 2014 a úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 25 579,08 eur od 6. mája 2012 do zaplattenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku zmenil tak, že žalobu zamietol, rozsudok súdu prvej inštancie v častiach výroku, v ktorých rozhodol o nároku na náhradu trov konania, o svedočnom a o znalečnom zmenil tak, že žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu výdavkov vo výške 3,60 eur, ktoré štát vyplatil svedkovi Ing. V. Q., nar. XX. Z. XXXX, trvalý pobyt G., H., do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, žalobcovi ďalej uložil povinnosť zaplatiť Ing. C. D., trvalý pobyt U., F., znalcovi z odboru elektrotechnika, odvetvie elektronika, odmenu a náhradu hotových výdavkov za vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 vo výške 232,09 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ďalej rozhodol, že svedok N. R., nar. XX. Z. XXXX, trvalý pobyt I., C. - C., nemá právo na náhradu cestovného za účasť na výsluchu na pojednávaní dňa 2. júla 2014 a napokon žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

41 Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že uplatnený peňažný nárok žalobcu proti žalovanému posudzoval a hodnotil súd prvej inštancie podľa jednotlivých zmluvných ustanovení písomne uzatvorenej leasingovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným ako zmluvnými stranami tejto zmluvy zo dňa 11. marca 2011 a podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ďalej konštatoval, že sa súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí v odsekoch 12. - 17. podrobne vysporiadal s otázkou, či uzatvorená zmluva a podmienky v nej dojednané, majú charakter finančného alebo operatívneho leasingu.

42 Odvolací súd v rozsahu podaného odvolania preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť, pretože nezistil dôvody na jeho potvrdenie podľa § 387 ods. 1 CSP a vo veci rozhodol sám za splnenia podmienok podľa § 390 CSP. Rozhodol po nariadení a vykonaní odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci po preskúmaní a vyhodnotení dospel k názoru, že v potrebnom rozsahu zopakuje dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie.

43 Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

44 Odvolací súd zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie na zistenie skutkového stavu, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov aj k takým skutkovým zisteniam, ktoré odvolací súd nepovažoval za správne.

45 V zmysle postupu podľa § 181 ods. 1, 2 CSP považoval odvolací súd za sporné tvrdenie žalobcu, že v dôsledku predčasného zániku leasingovej zmluvy č. 095000687 uzatvorenej medzi žalobcom ako leasingovým prenajímateľom a žalovaným ako leasingovým nájomcom dňa 11. marca 2011, vznikol žalobcovi nárok na zaplattenie sumy 25 579,08 eur s príslušenstvom bez zohľadnenia hodnoty predmetu leasingu ku dňu predčasného zániku predmetnej leasingovej zmluvy pri záverečnom vyúčtovaní, za sporné považoval hodnotu predmetu leasingu podľa znaleckého posudku č. 27/2014 podaného a vypracovaného Ing. C. D., ktorého do konania pribral súd prvej inštancie. Poukázal na to, že žalobca pôvodne uplatnil proti žalovanému nárok na zaplattenie 64 775,92 eur s príslušenstvom. Na základe späťvzatia žaloby v časti o zaplattenie 39 196,84 eur súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil.

46 Za nesporné skutkové tvrdenia vo vzťahu k uplatnenému peňažnému nároku žalobcu považoval odvolací súd tvrdenia žalobcu a žalovaného, že dňa 11. marca 2011 uzatvorili ako zmluvné strany leasingovú zmluvu č. 095000687, ktorej súčasťou boli všeobecné leasingové podmienky, že dňa 21. marca 2011 zaplatil žalobca za predmet leasingu predávajúcemu - dodávateľovi TFF Group s.r.o., Tolstého 3, Prievidza, kúpnu cenu vo výške 72 000 eur, že dňa 15. marca 2011 žalovaný prevzal od

predajcu - dodávateľa prístroj plason výrobné číslo No284, komunikačnú a riadiacu jednotku Viverra Stoma výrobné číslo SKPX010001, PC Lenovo A 700, Notebook Lenovo SL 510, monitor Lenovo L 2461x, Thing Server Lenovo, že dňa 15. marca 2011 bol žalovanému odobratý predmet leasingu dodávateľom na hardverové a softverové úpravy, že dňa 13. septembra 2011 bol predmet leasingu žalovanému dodávateľom vrátený, že dňa 27. októbra 2011 bol predmet leasingu odovzdaný dodávateľovi na vykonanie opravy, že dňa 22. decembra 2011 bol predmet leasingu odovzdaný dodávateľovi na vykonanie servisných prác, že dňa 13. januára 2012 bol predmet leasingu odovzdaný dodávateľovi za účelom odstránenia poruchy, že od 13. januára 2012 žalovaný predmet leasingu neužíva, že žalovaný počas trvania zmluvného vzťahu uhradil žalobcovi 7 splátok po 1 775,30 eur mesačne, za obdobie od 6. novembra 2011 do 6. apríla 2012 neuhradil žalovaný žalobcovi žiadnu splátku, že dňa 30. apríla 2012 žalobca doručoval žalovanému podanie zo dňa 30. apríla 2012 s názvom „Výpoveď leasingovej zmluvy“, v ktorej žalobca uplatnil proti žalovanému nárok na náhradu škody vo výške 70 063,81 eur spolu so špecifikáciou škody a oznámením, že žalovanému vzniká povinnosť vrátiť žalobcovi predmet leasingu. Splatnosť náhrady škody podľa predmetného podania určil žalobca do 7. mája 2012. Ako nesporné tvrdenia hodnotil odvolací súd aj špecifikáciu uplatneného peňažného nároku, ktorý pozostáva zo 6 leasingových splátok do ukončenia zmluvného vzťahu vo výške 10 651,88 eur, 47 neuhradených leasingových splátok odo dňa ukončenia zmluvného vzťahu až do skončenia celkovej doby leasingu, od ktorých žalobca odpočítal DPH a príslušné poistné vo výške 54 124,12 eur, a skutočnosť, že žalovaný predmet leasingu žalobcovi nevrátil.

47 Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že leasingová zmluva ako zmluva nepomenovaná s určitým predmetom je platná, pričom má charakter zmluvy o finančnom leasingu, ktorá skutočnosť vyplýva zo znenia a obsahu zmluvy. Znenie a obsah zmluvy nemožno hodnotiť ako tzv. operatívny leasing. Za správny hodnotil odvolací súd aj názor súdu prvej inštancie, že podaním žalobcu zo dňa 30. apríla 2012 došlo k odstúpeniu od leasingovej zmluvy uzavretej so žalovaným aj napriek označeniu tohto podania a z hľadiska okamžitých právnych následkov tohto podania ako právneho úkonu ide o odstúpenie od leasingovej zmluvy a ukončenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, posudzoval nielen naplnenie predpokladov pre vznik žalobou uplatneného peňažného nároku ako dôsledok porušenia zmluvnej povinnosti žalovaným uhrádzať riadne a včas dohodnuté leasingové splátky a následného ukončenia zmluvného vzťahu, ale bol toho názoru, že tzv. záverečné finančné vyrovnanie musí zohľadňovať aj hodnotu predmetu leasingu, ktorého vlastníkom zostáva v prípade predčasného ukončenia zmluvného vzťahu leasingový prenajímateľ. Odvolací súd predbežne vyslovil, že záverečné (konečné) finančné vyrovnanie z ukončeného zmluvného vzťahu nemá žiaden právny vplyv na vlastnícke právo leasingového prenajímateľa a nie je podmienené nesplnením povinnosti vydať vlastníkovi predmet ako sankcie za nesplnenie tejto povinnosti, ktorá vo svojej výške predstavuje hodnotu predmetu vlastníctva žalobcu. Odvolací súd predbežne nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že v splátkach nebola zahrnutá celá obstarávacia cena predmetu leasingu a s poukazom na znenie § 17.4 všeobecných leasingových podmienok žalobca predpokladal, že všetky náklady, ktoré vynaložil na zakúpenie predmetu leasingu sa mu vrátia až potom, ako bude uhradených 60 splátok s zároveň predmet leasingu predá.

48 Leasingovú zmluvu vyhodnotil odvolací súd ako platný právny úkonom, ktorý spĺňa všeobecnú požiadavku určitosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a určitosti predmetu záväzkov zmluvných strán podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Časť obsahu leasingovej zmluvy určili zmluvné strany podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka jednotlivými dojednaniaми vo všeobecných leasingových podmienkach, ktoré sa stali súčasťou zmluvy. Konštatoval, že leasingová zmluva neobsahuje odchylné dojednania od všeobecných leasingových podmienok. Vzhľadom k špecifickému charakteru predmetu leasingu vymedzeného účelom a funkciami tohto predmetu, dobu trvania leasingovej zmluvy (60 mesiacov) a na charakter a rozsah právnych úkonov, ktoré mal žalovaný vykonávať a uplatňovať k predmetu leasingu v mene žalobcu, bol odvolací súd toho názoru, že leasingová zmluva obsahuje špecifické prvky zmluvy o finančnom leasingu, pričom na tomto názore nič nemení ani to, že v leasingovej zmluve nebolo priamo dohodnuté, že po zaplatení 60 leasingových splátok má žalovaný právo na odkúpenie predmetu leasingu. Možnosť žalovaného odkúpiť predmet

leasingu vyplýva z dojednania § 1 ods. 4 všeobecných leasingových podmienok, podľa ktorého po ukončení leasingovej zmluvy je leasingový nájomca povinný vrátiť predmet leasingu, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodli inak.

49 Odvolací súd ďalej konštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolacom konaní zostala sporná otázka výšky žalobou uplatneného peňažného nároku žalobcu, pretože žalobca v tzv. záverečnom (konečnom) vyúčtovaní nezohľadnil hodnotu predmetu leasingu a o túto sumu neznižil uplatnený nárok.

50 Preskúmaním žalobou uplatneného peňažného nároku sa odvolací súd nestotožnil s názormi, úvahami a závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odseku 26. odôvodnenia rozsudku, ktoré sa týkali tvrdenia žalovaného, že je potrebné zohľadniť odpredajnú cenu terapeutického prístroja Plason z dôvodu, že tieto nemajú žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a prekračujú rámec tvrdenia samotného žalobcu.

51 Pri posudzovaní dôvodnosti výšky žalobcom uplatneného nároku postupoval odvolací súd v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 9. augusta 2010 sp. zn. Cpjn 204/2007, ktoré obsahuje stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky k niektorým otázkam predčasného zániku záväzkov z leasingových zmlúv v prípade finančného leasingu. Predmetné rozhodnutie označil za aplikovateľné aj na daný spor obsahuje zásady, ktoré je potrebné rešpektovať pri vyporiadaní nárokov z ukončenej leasingovej zmluvy odstúpením od zmluvy, teda z predčasného ukončenia zmluvného vzťahu a zániku záväzkov z leasingovej zmluvy. Konštatoval, že na uplatnení týchto zásad v konkrétnom spore nič nemení ani skutočnosť, že žalovaný nevrátil žalobcovi predmet leasingu.

52 Odvolací súd ďalej poukázal na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané znalecké dokazovanie a znalcom V. bol podaný a vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 zo dňa 4. decembra 2014, v ktorom okrem iného znalec odborne posudzoval technickú a všeobecnú hodnotu terapeutického zariadenia Plason v čase jeho dodania žalovanému v marci 2011 a technickú a všeobecnú hodnotu terapeutického zariadenia Plason v súčasnosti. Odvolací súd znalecký posudok na určenie hodnoty terapeutického zariadenia Plason, pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov, nezohľadnil. Pri hodnotení posudku odvolací súd prihliadol na obsah otázky určenej znalcovi pre znalecké dokazovanie a na obsah podkladov predložených znalcovi, z ktorých znalec vychádzal a ktoré použil na určenie všeobecnej hodnoty terapeutického prístroja. Konštatoval, že otázka položená znalcovi na znalecké dokazovanie nesmeruje k zisteniu hodnoty prístroja ku dňu skončenia leasingovej zmluvy a zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako rozhodného časového momentu, znalecký posudok sa netýka celého predmetu leasingu, (preberací protokol zo dňa 15. marca 2011), ale iba jeho hlavnej časti terapeutického prístroja Plason. A tiež, že pri určení všeobecnej hodnoty vychádzal znalec iba zo vstupnej ceny prístroja vo výške, ktorá bola kúpnu cenou medzi spoločnosťou TFF Group, s.r.o. a spoločnosťou ONKOCET s.r.o., ktorá nie je subjektom účastným na zmluvných vzťahoch žalobcu a žalovaného a žalobcu a spoločnosti TFF Group, s.r.o. ako dodávateľa predmetu leasingu. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadal na znalecké závery ako dôkaz o hodnote predmetu leasingu, na odpočítanie ktorej je žalobca povinný a žalovaný má nárok v rámci vyporiadania vzájomných finančných nárokov po predčasnom skončení leasingovej zmluvy podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka.

53 Pri rešpektovaní práva žalovaného ako leasingového nájomcu na odpočet hodnoty predmetu leasingu vo výške (hodnote) ku dňu skončenia leasingovej zmluvy mal žalobca povinnosť pri vysporiadaní vzájomných práv a záväzkov tento odpočet vykonať. V konaní nebola preukázaná výška povinnosti žalobcu a nároku žalovaného odpočtu hodnoty predmetu leasingu. V sporovom konaní zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť predovšetkým žalobcu, a až následne sa tieto povinnosti presúvajú na žalovaného, ktorý tvrdenia žalobcu popiera a vlastné tvrdenia preukazuje. Žalobca v konaní tvrdil a preukazoval žalobou uplatnený peňažný nárok, ktorý mu vznikol odstúpením od leasingovej zmluvy. Pre dôvodnosť tohto nároku, ktorý predstavoval finančné vyporiadanie práv a povinností pri predčasnom skončení leasingovej zmluvy, mal však povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť týkajúcu sa odpočtu hodnoty predmetu leasingu ako jeho vlastníctva. Pri odstúpení od zmluvy je potrebné rešpektovať, že leasingový prenajímateľ má právo na zaplatenie všetkých splátok leasingu do konca

doby pôvodne dohodnutých v leasingovej zmluve a od týchto všetkých splátok má odpočítat', resp. zohľadniť hodnotu predmetu leasingu. Tieto zásady musia byť splnené na to, aby bol žalobca úspešný. V opačnom prípade by leasingový prenajímateľ získal nielen hodnotu predmetu leasingu v rámci finančného plnenia, ale samotný predmet leasingu ako hnutelné veci, čím by sa na úkor leasingového nájomcu obohatil.

54 Žalobca ako vlastník predmetu leasingu má zmluvnú (odobratie predmetu leasingu) aj zákonnú možnosť uplatniť vydanie predmetu leasingu pre prípad dobrovoľného nesplnenia tejto povinnosti žalovaným, vrátane možnosti uplatniť zákonné zodpovednostné práva. V obchodných záväzkových vzťahoch nastávajú účinky odstúpenia od zmluvy až okamihom odstúpenia (ex nunc) a preto plnenie poskytnuté pred zrušením zmluvy je zmluvným plnením a po zrušení zmluvy ide o vrátenie zmluvného plnenia. V režime podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka je nutné vyporiadať aj hodnotu predmetu leasingu zodpovedajúcu obvyklej cene predmetu leasingu v čase a mieste ku dňu zrušenia leasingovej zmluvy. Za túto obvyklú cenu nemožno v danom spore považovať sumu 6 000 eur, na ktorú poukazoval žalobca v konaní, ako na zostatkovú hodnotu predmetu leasingu, o ktorú znížil žalobou uplatnený nárok a ani hodnotu podľa znaleckého posudku č. 27/2014 podaného a vypracovaného v súdnom konaní. Žalobca ako vlastník nevykonal proti žalovanému mimosúdne odobratie predmetu leasingu a ani neuplatnil právo na vydanie veci v súdnom konaní. Žalovaný predmet leasingu nevrátil žalobcovi z dôvodu, že hlavná časť predmetu leasingu, terapeutické zariadenie plason, sa doposiaľ nachádza doposiaľ v oprave a nebol žalovanému ako leasingovému nájomcovi vrátené počas zmluvného vzťahu so žalobcom. Žalobca je doposiaľ vlastníkom predmetu leasingu a ako vlastníkov predmetu leasingu mu patrí aj jeho hodnota vyjadrená v peniazoch, ktorá vo vzťahu k žalovanému predstavuje výšku obvyklej ceny ku dňu, kedy nastali účinky odstúpenia žalobcu od leasingovej zmluvy. Na výšku obvyklej ceny ku dňu, kedy nastali účinky odstúpenia žalobcu od leasingovej zmluvy ako takej, nemá podľa názoru odvolacieho súdu vplyv skutočnosť, či bol alebo nebol predmet leasingu žalobcovi ako vlastníkov aj vrátený. Vrátenie predmetu leasingu súvisí s vlastníckym právom leasingového prenajímateľa ako veci, nie s hodnotou tejto veci vo význame vyrovnania sa so žalovaným.

55 O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

56 O nároku štátu na náhradu výdavkov, ktoré súd prvej inštancie priznal svedkovi Ing. V. Q. uznesením č. k. 9Cb/234/2012-176 zo dňa 23. apríla 2014 a vyplatil prostredníctvom štátu vo výške 3,60 eur, rozhodol odvolací súd za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP a na rozhodnutie o tomto nároku primerane aplikoval § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, nakoľko štát sa vyplatením svedočného vo výške 3,60 eur stal v tejto časti osobou zúčastnenou na konaní. Pri rozhodovaní zohľadnil úspech žalovaného a neúspech žalobcu.

57 Súd prvej inštancie uznesením č. k. 9Cb/234/2012-380 zo dňa 13. júla 2017 priznal Ing. C. D., znalcovi z odboru elektrotechnika, odvetvie elektronika, odmenu a náhradu hotových výdavkov za vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 vo výške 732,09 eur a upravil účtáreň, aby po právoplatnosti uznesenia poukázala znalcovi znalečné 500 eur zo zálohy zloženej pod účtovným dokladom D14 Preddavky na účet znalca. Preddavok na trovy znaleckého dokazovania zložil žalovaný. Výška tohto preddavku patrí do rozhodnutia o nároku žalovaného na náhradu trov konania, ktoré boli žalovanému proti žalobcovi priznané v rozsahu 100%. Ku dňu rozhodnutia zostal predmetom rozhodovania nárok znalca na zaplatenie zvyšku znalečného vo výške 232,09 eur. Za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP a primeranej aplikácie § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP na rozhodnutie o nároku znalca, so zohľadnením úspechu žalovaného a neúspechu žalobcu, rozhodol odvolací súd tak, že neúspešnému žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť Ing. C. D. za vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 vo výške 232,09 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

58 V súvislosti so svedkom N. R., nar. XX. Z. XXXX, trvalý pobyt MZ., C. - C., ktorý si uplatnil právo na náhradu hotových výdavkov - cestovného s tým, že listiny preukazujúce výšku tohto nároku doručí súdu prvej inštancie dodatočne, odvolací súd konštatoval, že z predloženého súdneho spisu odvolací súd

zistil, že výšku svedočného svedok N. R. listinami nedoložil. Z dôvodu nepreukázania výšky uplatneného nároku na svedočné odvolací súd rozhodol tak, že svedok N. R. nemá právo na náhradu cestovného za účasť na výsluchu na pojednávaní dňa 2. júla 2014.

59 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

60 Proti rozsudku odvolacieho súdu, okrem výroku týkajúceho sa náhrady svedočného svedka N. R. (týmto výrokom nebola žiadnej zo strán sporu, teda ani žalobcovi uložená žiadna povinnosť), podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, tvrdiac, že v konaní došlo k vade zmätočnosti. Konštatoval, že právny názor súdu prvej inštancie sa nevzťahuje na skutkový stav v prejednávanej veci, nakoľko si žalobca neuplatnil zostatkovú hodnotu predmetu leasingu. Tvrdenie odvolacieho súdu o tej skutočnosti, že žalobca mal zohľadniť zostatkovú hodnotu, označil za odporujúcu skutočnosti. Uvedol, že dôvod zamietnutia žaloby označil za nepravdivý, nezodpovedajúci skutočnosti. Namietal, že odvolací súd nesprávne interpretoval znenie § 17 Všeobecných leasingových podmienok (ďalej aj „VLP“). Konštatoval, že súd nesprávne a nespravodlivo zamietol žalobu na základe neodôvodneného rozsudku, pričom odvolací súd rozhodol o niečom, čo ani nebolo predmetom konania. Odvolaciemu súdu ďalej vytýkal, že účelovo a nesprávne aplikoval stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 8. septembra 2010, (ďalej aj „stanovisko“) Cpjn 204/2007, nakoľko žalovaný ako leasingový nájomca predmet nevrátil, čo aj odvolací súd považoval za nesporné. Výslovil otázku, ako sa môže žalobca bezdôvodne obohatiť (odsek 60 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), keď mu žalovaný nevrátil predmet leasingu. Uvedené konštatovanie odvolacieho súdu označil dovolateľ za vymykajúce sa zásadám formálnej logiky, zásadám matematiky a obchodným vzťahom. V prípade predmetu leasingu nie je možné objektívne stanoviť jeho hodnotu, nakoľko žalobca predmetom nedisponuje. Opätovne zdôraznil, že žaloval len leasingové splátky a nie zostatkovú hodnotu predmetu leasingu. Vytýkal odvolaciemu súdu, že pochybil aj pri posudzovaní úspechu účastníkov v konaní, keď opomenul skutočnosť, že v konaní bolo zo strany žalovaného plnené, konkrétne bolo plnené zo strany zabezpečovacieho inštitútu - záložného práva, čo odvolací súd mal zohľadniť pri výpočte úspechu vo veci. Ďalej poukázal dovolateľ na to, že rozsudok bol reálne vyhlásený o 10:45, pričom v zápisnici je 10:35. Po vstupe do pojednávacej miestnosti už bola zápisnica, vrátane časti znenia enunciatu už na stole pred žalobcom, hoci ešte rozsudok nebol vyhlásený.

61 Prípustnosť dovolania dovolateľ vyvodil aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Súčasne tvrdil, že sa odvolací súd odklonil pri svojom rozhodovaní od ustálenej súdnej praxe. Dovolateľ v dovolaní sformuloval právnu otázku tak, že zo zásad formálnej logiky by malo vychádzať, že žalovaný jednoducho nemôže mať nárok na odpočet hodnoty nevráteného predmetu, nakoľko nevrátením porušil vlastnícke právo žalobcu k predmetu a teda žalobca je ten, ktorému vznikla pohľadávka vo výške hodnoty nevráteného predmetu leasingu. Poukázal na to, že odvolací súd dospel k nesprávnej právnej závere, že i v prípade nevráteného predmetu leasingu má žalobca odpočítať hodnotu tohto nevráteného predmetu, čo označil za ekonomicky i právny nezmysel. Uzavrel, že dovolacím súdom ešte nebola riešená otázka, či je v prípade nevráteného predmetu leasingu povinnosťou žalobcu zohľadniť hodnotu nevráteného predmetu leasingu.

62 Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť, prípadne zamietnuť. V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd rozhodol ultra petitem, žalovaný uviedol, že za daných okolností odvolací súd a ani prvoinštančný súd objektívne nemohli prekročiť žalobcov návrh, keďže žalobcovi nepriznali viac a ani niečo iné, než čo žiadal, keďže bola žaloba zamietnutá. Z tohto dôvodu teda nebolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces a v konaní nedošlo ani k tzv. vade zmätočnosti. Pokiaľ ide o požadované vrátenie predmetu leasingu žalobcovi, žalovaný uviedol, že v čase

zaslania výpovede zo dňa 30. apríla 2012 a obratom podanej žaloby zo dňa 7. mája 2012 žalovaný preukázateľne a dlhodobo nemal predmet leasingu reálne k dispozícii (držbe), o čom nepochybne mal žalobca vedomosť, keď rokovo so žalovaným o riešení danej situácie. Poukázal na to, že z dôvodu trvajúcej nefunkčnosti terapeutického prístroja PLASON a opakovaného vykonávania opráv žalovaný nielenže objektívne nemohol predmet leasingu používať, ale fakticky ho nemal ani len vo fyzickej dispozícii, keďže sa nepretržite nachádzal buď v oprave alebo u dodávateľa. V súvislosti s námietkou žalobcu o účelovej interpretácii stanoviska NS ČR zo dňa 8. septembra 2010 sp. zn. Cpjn/204/2007 žalovaný vyslovil názor, že prípadná nesprávna interpretácia iného súdneho rozhodnutia nespôsobuje tzv. vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP), keďže v tomto prípade nejde o procesný postup súdu, ale o právne posúdenie veci (meritórna rozhodovacia činnosť). Žalovaný ďalej konštatoval, že odvolací súd spomínané stanovisko interpretoval správne. Poukázal aj na obdobné závery vyslovené v odbornej literatúre k leasingovej zmluve (Farská, P., Kofroň, M., Novotný, M kol.: Finanční leasing v praxi Beckovi přílučky pro právní praxi. Praha: C.H.Beck 2003, str. 44). K ďalšej námietke žalobcu, že žalovaný v časti zavinil zastavenie konania, žalovaný uviedol, že dôvodom čiastočného späťvzatia žaloby nebolo správanie sa žalovaného. Správanie sa tretích osôb (záložcu alebo vydražiteľa) objektívne nemohol ovplyvniť a ani to, či vôbec dôjde k speňaženiu zálohu. Nemožno opomenúť, že začatie výkonu záložného práva, vrátane iniciovania dražobného procesu, fakticky zapríčinil žalobca ako záložný veriteľ a navrhovateľ dražby. Žalobcom špecifikovanú otázku označil za otázku, definovanú jednak neurčito, paušálne a tiež príliš všeobecne a ďalej za otázku nie právnu, ale skutkovú, ktorej predmetom nie je posúdenie obsahu, zmyslu alebo účelu noriem aplikovaných odvolacím súdom, keď na žiadnu z nich napokon žalobca neodkazuje, ale pravdepodobne posúdenie konania žalobcu v rámci ustanovení uzavretej leasingovej zmluvy a VLP.

63 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

64 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

65 Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

66 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

67 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom odvolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky odvolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

68 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku.

69 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatneným nárokom a

obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

70 K namietanej vade zmätočnosti pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

71 Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej právnej veci, vzhľadom na obsahové vady odôvodnenia rozsudku je na mieste aplikovať druhú vetu stanoviska ako výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

72 Podľa § 383 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

73 Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, namietajúc, že odvolací súd žalobu nesprávne, nespravodlivo zamietol na základe neodôvodneného rozsudku, pričom rozhodol o niečom, čo ani nebolo predmetom konania. Ďalej namietal, že odvolací súd svojvoľne a bez opory v obsahu jednotlivých ustanovení účelovo interpretoval uvedené stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky. Za odporujúce logike označil argumentovanie odvolacieho súdu stanoviskom Najvyššieho súdu Českej republiky Cpjn 204/2007 z 8. septembra 2010, v ktorom najvyšší súd rieši problematiku vrátenia zostatkovej ceny vráteného predmetu leasingu, keďže v prejednanom prípade predmet leasingu nebol nikdy vrátený. Namietal tiež, že zo zásad formálnej logiky je zrejmé, že v prípade nevrátenia predmetu leasingu nie je možné objektívne stanoviť jeho hodnotu, nakoľko žalobca predmetom nedisponuje. Dovolateľ položil otázku, ako sa môže bezdôvodne obohatiť, ako to konštatoval odvolací súd v odseku 60 odôvodnenia jeho rozsudku, keď mu žalovaný nevrátil predmet leasingu. Uvedený záver označil za nemajúci oporu v citovanom stanovisku a odporujúci zásadám formálnej logiky.

74 V odôvodnení rozsudku odvolací súd konštatoval, že pri odstúpení od zmluvy je potrebné rešpektovať, že leasingový prenajímateľ má právo na zaplatenie všetkých splátok leasingu do konca doby pôvodne dohodnutých v leasingovej zmluve a od tých všetkých splátok mal odpočítať, resp. zohľadniť hodnotu predmetu leasingu. V opačnom prípade by leasingový prenajímateľ získal nielen hodnotu predmetu leasingu v rámci finančného plnenia, ale samotný predmet leasingu ako hnutelné veci, čím by sa na úkor leasingového nájomcu obohatil. Odvolací súd pritom na daný prípad aplikoval stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky z 8. septembra 2010 Cpjn 204/2007. V uvedenom stanovisku sa však Najvyšší súd Českej republiky, tak ako na to poukazoval aj žalobca, vyjadril k právu leasingového nájomcu na vrátenie výťažku z predaja predmetu leasingu, prípadne na zaplatenie obvyklej ceny vráteného predmetu leasingu, avšak za situácie, že leasingový nájomca predmet leasingu leasingovému prenajímateľovi vrátil a ten ho následne predal,

prípadne si ho ponechal. V súvislosti s tým Najvyšší súd Českej republiky poukázal na právo leasingového prenajímateľa na vrátenie predmetu leasingu, ktorý leasingovému nájomcovi poskytol na základe leasingovej zmluvy a tomu zodpovedajúcu povinnosť leasingového nájomcu vrátiť predmet leasingu leasingovému prenajímateľovi na vlastné náklady a nebezpečenstvo. Takáto povinnosť vyplýva pre žalovaného aj z § 17 Všeobecných leasingových podmienok, upravujúceho dôsledky mimoriadneho predčasného ukončenia leasingovej zmluvy a vrátenie predmetu zmluvy. Z tohto ustanovenia ďalej vyplýva, že pokiaľ predmet leasingu bezodkladne nevráti, je LP oprávnený, avšak nie povinný nechať predmet leasingu odobrať. V súvislosti s tým potom Najvyšší súd Českej republiky v uvedenom stanovisku poukázal na to, že v obvyklej cene leasingu (v splátkach) je okrem iného zahrnutá aj nadobúdacía cena predmetu leasingu a preto v prípade vrátenia predmetu leasingu, má leasingový nájomca právo na zaplatenie (odpočítanie) výťažku z predaja vráteného predmetu leasingu, resp. na zaplatenie (odpočítanie) obvyklej ceny tejto veci, keďže by hodnotu vráteného predmetu leasingu leasingový prenajímateľ získal nad rámec nároku vyplývajúceho z § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka (§ 351 ods. 2 Obchodného zákonníka upravuje spôsob majetkového vysporiadania ohľadne plnení, ktoré boli poskytnuté ešte pred odstúpením od zmluvy - poznámka dovolacieho súdu), pretože táto hodnota je už obsiahnutá v obvyklej cene leasingu, ktorú je povinný leasingový nájomca zaplatiť leasingovému prenajímateľovi. Keď potom odvolací súd v prejednávanej veci konštatoval, že stanovisko je aplikovateľné na daný spor a bez ďalšieho uviedol, že na uplatnení zásad, vyplývajúcich zo stanoviska, nič nemení ani skutočnosť, že žalovaný nevrátil žalobcovi predmet leasingu a to bez toho, že by toto konštatovanie bližšie ozrejmil, vysporiadajúc sa pritom aj s povinnosťami žalovaného, ktoré pre neho vyplývajú z § 17 Všeobecných leasingových podmienok, ako dôsledku mimoriadneho predčasného ukončenia leasingovej zmluvy a prípadne vysvetlil, z akých dôvodov mala žalovanému, ako leasingovému nájomcovi, povinnosť vrátiť predmet leasingu, zaniknúť, odôvodnenie nevyznieva presvedčivo a pre nedostatok jeho odôvodnenia nemožno posúdiť správnosť jeho záverov. Najvyšší súd Českej republiky v stanovisku podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré konštatoval, že by sa leasingový prenajímateľ na úkor leasingového nájomcu, v prípade predaja vráteného predmetu leasingu, prípadne jeho ponechania si prenajímateľom a neodpočítaním výťažku z predaja vráteného predmetu leasingu alebo nezaplatenia (neodpočítania) obvyklej ceny tejto veci, obohatil. Najvyšší súd Českej republiky vo svojom stanovisku jednoznačne obohatenie leasingového prenajímateľa videl v tom, že hodnotu tohto vráteného predmetu leasingu by leasingový prenajímateľ získal nad rámec nároku vyplývajúceho z ustanovenia § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka, nakoľko táto hodnota bola už v obvyklej cene leasingu, teda v súhrne dohodnutých leasingových splátok. Čo konkrétne malo predstavovať obohatenie, ktoré mal získať žalobca pri vyhovení žalobe, keď nebolo sporné, že žalovaný auto nevrátil, nie je z obsahu odôvodnenia odvolacieho súdu zrejmé. V odôvodnení rozsudku tiež absentuje, z akého právneho predpisu, či ustanovenia účastníkmi uzatvorenej zmluvy, vôbec vyplýva povinnosť žalobcu vykonať odpočet a s tým korešpondujúce právo žalovaného ako leasingového nájomcu na odpočet hodnoty predmetu leasingu vo výške (hodnote) ku dňu skončenia leasingovej zmluvy, pri finančnom vysporiadaní vzájomných práv a záväzkov, nepreukázanie vykonania ktorého bolo jedným z dôvodov zamietnutia žaloby.

75 Vzhľadom na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f/ CSP (ktoré zakladá prípustnosť aj dôvodnosť dovolania) dovolací súd sa už ďalej nezaoberal skúmaním prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže preskúmanie právneho posúdenia veci dovolacím súdom nie je ani možné, vzhľadom na jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

76 So zreteľom na uvedené vo veci konajúci odvolací súd v odôvodnení jeho rozhodnutia nenaplnil požiadavky plynúce zo základného práva žalobcu na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie nevyhovenia žalobcom uplatnenému nároku nemožno považovať za uspokojujúce. Postupom súdu teda došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 393 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

77 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.